

7. října 1922. Exekuční návrh žalovaného Karla N-a k vydobytí těchto útrat na žalobci byl podán dne 13. září 1922 a povolena exekuce dle tohoto návrhu soudem první stolice dne 20. září 1922, tedy v době, kdy lhuta k placení těchto útrat ještě neprošla a kdy ještě rozhodnutí soudu druhé stolice ze dne 12. září 1922 stranám nebylo ani doručeno. Tím porušen byl předpis § 409 c. ř. s. a § 7 ex. ř.; povolená i vykonaná exekuce jest neplatnou.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze upřít oprávněnosti. Názor rekursního soudu, že ustanovení třetího odstavce § 409 c. ř. s., který mluví pouze o rozsudcích, se vztahuje též na usnesení, odporuje předpisu § 524 c. ř. s., dle něhož rekursy nemají odkládacího účinku ani co do provedení usnesení, jemuž bylo odporováno, ani co do jeho vykonatelnosti. V tomto případě jest exekučním titulem usnesení okresního soudu ze dne 6. srpna 1922, jímž bylo uloženo povinnému, aby zaplatil do 14 dnu pod duhonem práva vymáhajícímu věřiteli útraty určené na 246 Kč 84 h. Toto usnesení bylo doručeno povinnému 10. srpna 1922, pročež posledním dnem k zaplacení těchto útrat byl 24. srpen t. r. Při tom jest lhostejno, že povinný podal rekurs proti usnesení prvního soudu dne 23. srpna 1922, jelikož nevznesl návrhu, by této stížnosti byl přiznán odkládací účinek ve smyslu druhého odstavce § 524 c. ř. s. Exekuční žádost, podanou vymáhajícím věřitelem dne 13. září 1922, nelze tedy považovati za předčasnou.

Čís. 2129.

Zajištění půdy drobným pachtýřům (zákon ze dne 27. května 1919, čís. 318 sb. z. a n.).

Lesní stromky, vyrostlé na požadovaném pozemku ze semen, větrem tam zavátých, jsou přírůstkem (§ 404 obč. zák.), stromy, na požadovaném pozemku zasázené, příbytkem (§ 420 obč. zák.). Požadovací nárok vztahuje se i na ty i na ony, ač nejde-li o případ odstavce pátého § 1 požad. zák.

(Rozh. ze dne 30. prosince 1922, R I 1445/22).

Soud první stolice přiznal sice drobnému pachtýři do vlastnictví pozemek čk. 658, nikoliv však 17 dubů a ostatní stromky na něm se nacházející a uvedl v tomto směru v důvodech: Konaným řízením nebylo zjištěno, že požadovateli nebo jeho předchůdcům byly dány do pachtu s pozemky i duby a stromy na něm se nalézající, ani toho žadatel netvrdí. Že vlastnictví dubů požadovatel nebo jeho předchůdce vůbec nabyli a zejména řádným způsobem, nebylo výsledky řízení nijak potvrzeno; rovněž nebylo potvrzeno výsledky řízení, že předchůdci žadatele duby ty pro sebe zasázeli a pro sebe pěstovali; naopak výsledky řízení bylo zjištěno, že předchůdce žadatelův ve službách lesní správy z jejich sazenic je zásel v souvislosti s celou alejí na pozemcích

tehdy vysazované. Pokud se týče stromů roztroušeně rostoucích — dle posudku znalců vyrostly z přívátých semen — byly tyto přírůstky dle § 405 a násl. obč. zák. pro toho pachtýře, za jehož pachtovní doby počaly růsti, jsou tedy užítky, které pachtýř si mohl bráti, a nárok na tyto stromy řídí se ustanovením občanského zákona. Rekur'sní soud usnesení prvního soudu, pokud jím nebylo pachtýři přiznáno do vlastnictví 17 dubů a ostatní stromy, zrušil a nařídil prvnímu soudu, by v tomto směru dále jednal a znovu rozhodl. D ů v o d y: Pokud se týče stromů na pozemku čk. 658 podotýká se, že ohledně vlastnictví stromů nerozhoduje, kdo je sázel neb ošetřoval nebo z čí sazenic pocházejí, nýbrž řídí se vlastnictví dle § 412 obč. zák. — dle kmene a jest strom vlastnictvím toho, na jehož pozemku ze země vyvstává. Jelikož není sporno, že 17 dubů jest na pozemku čk. 658, náležejících faře v M., není o tom pochybnosti, že jsou i tyto duby a stromy jejím vlastnictvím, a přejde-li nyní vlastnictví pozemku na požadovatele, přejdou s tím také do jeho vlastnictví ony stromy, jichž kmene na tomto pozemku ze země vyvstávají, neboť není právnicky možno, aby jednak pozemek jako takový, a jednak stromy na něm stojící, byly ve vlastnictví různých osob.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Vývody stěžovatele, jenž nerozeznává mezi přírůstkem (§ 404 obč. zák.) a příbytkem (§§ 420 a 421 obč. zák.) nejsou s to, by otřáslы odůvodněním rekursního soudu. V tomto případě dlužno považovati za přírůstek stromy lesní, na louce ze semen, větrem tam zavátých vyrostlé, kdežto duby, podél cesty v požadovaném pozemku zasázené předchůdcem pachtýře, za příbytek podle § 420 a 421 obč. zák., a dle toho správně uznal rekursní soud, že duby staly se vlastnictvím obročí a že přejdou s pozemkem do vlastnictví požadovatele. Není tedy sporu, že požadovateli nárok na přiznání pachtovaného pozemku do vlastnictví přísluší, nemůže býti sporu ani o nároku k dubům, na pozemku dřívějším pachtýřem vysázeným. V tomto případě nelze se dovolávati čl. III. zákona ze dne 17. března 1897, čís. 77 ř. zák., jelikož tímto zákonem byly zachovány v platnosti i právní poměry ohledně stromů, jakožto samostatných majetkových objektů, netvořících příslušenství půdy, před platností zákona již vzniklé, již pro výjimečnost tohoto zákona, upravujícího právní poměry v Tyrolsku a Dalmácii, dále i proto, že tímto zákonem nebyl občanský zákon nikterak změněn. Na poměru shora vylíčeném nebylo ničeho změněno zákonem o drobných pachtýřích, neboť nabytí vlastnictví i se stromy — pokud nejde nepochybně o polní ovocný sad — nutno posuzovati vždy dle občanského zákona. Tvrzení stěžovatele, že se pachtýř nikdy o duby nestaral, jest v rozporu se spisy, neboť prokázáno jest výpovědmi osob přezvědných, jež při vysazování těchto dubů byly zaměstnány, že jak požadovatel, tak jeho předchůdce Jan V., jenž duby dal vysázeti, duby tyto ošetřovali a prořezávali a tím vzrůst jejich upravovali.